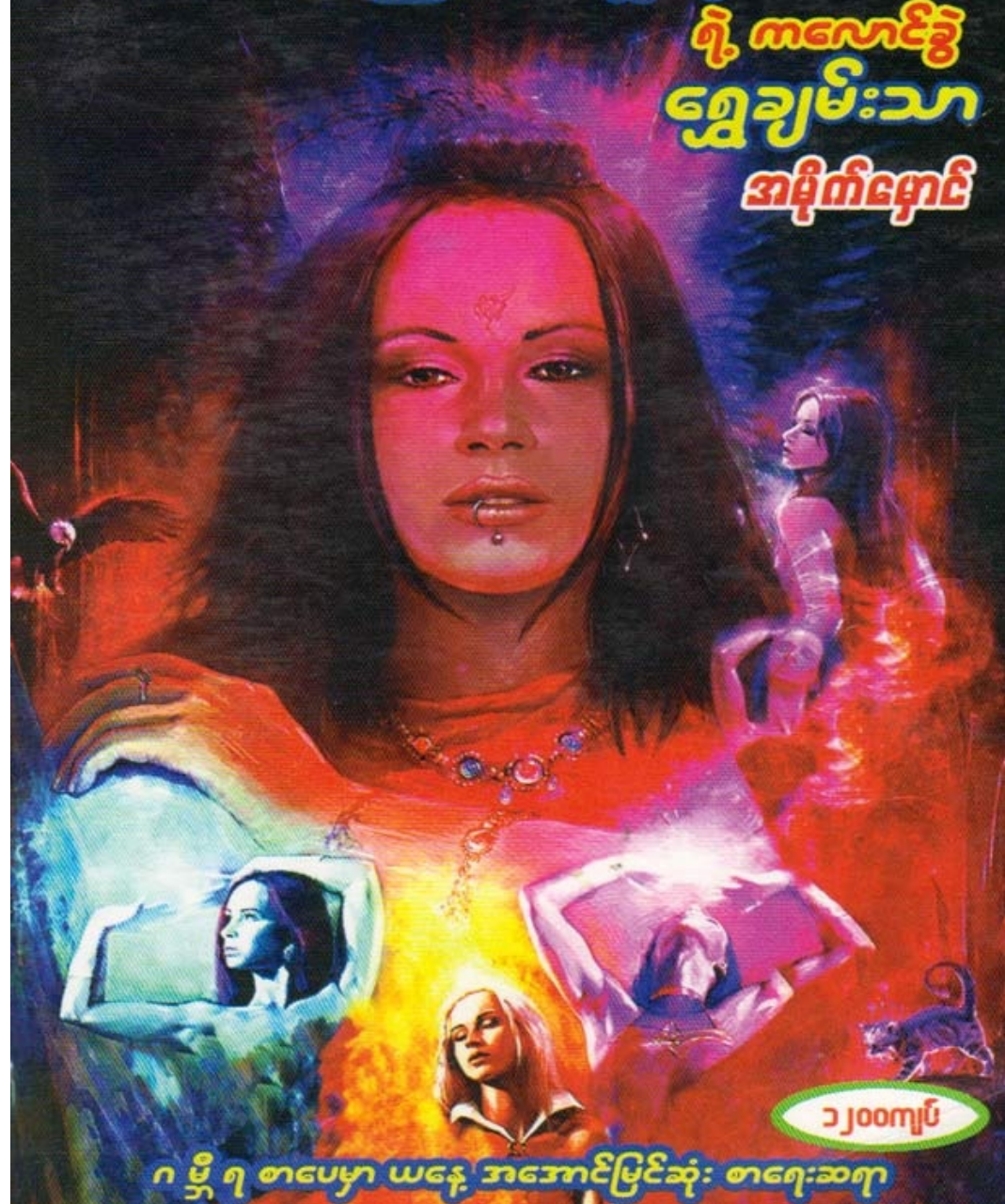

မင်းမြတ်သူရ

ရှိ. ကလောင်ခွဲ
ရွှေချမ်းသာ
အမှိုက်မှောင်

၁၂၀၀ကျပ်

ဂ မှီ ၇ စာပေမှာ ယနေ့ အကောင်မြင်ဆုံး စာရေးဆရာ

အခန်း (၁)

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်မြို့ပြင်ရှိ အရိပ်ကောင်းစွာ ရရှိသော
ခြံကြီးတစ်ခြံ၏ သစ်ပင်ရိပ် အောက်တွင် လူတစ်ဦးသည် ဘုတ်ပြား တစ်ချပ်ကို
ကိုင်ပြီး စာတစ်ပုဒ်ကိုစိတ်ဝင်စားစွာ ရေးနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မှာပင် သူ့အနီးသို့ချောမောလှပသောမိန်းမ တစ်ယောက်
ရောက်ရှိလာပြီး

“စာရေးနေပြီလား၊မာလာ သွားတော့မယ်၊ ရှင့်အတွက် ဝက်သားနီချက်နဲ့
ချဉ်ပေါင်ဟင်း ချက်ထားတယ်၊ နေ့လယ်ဗိုက်ဆာရင် စားဖို့ ဆီထမင်းနဲ့
ငါးရံခြောက်ဖုတ်လဲ လုပ်ထားတယ်”

ဟုပြောလေရာ စာရေးနေသူက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“မာလာပြောတာတွေကိုနားထောင်ပြီးကိုယ်တောင်ဗိုက်ဆာသလိုဖြစ်လာ
ဟုပြောလိုက်ရာမာလာဆိုသော မိန်းမလှကပြုံးလိုက်ပြီး

“ဆီထမင်းတွေကို စားကောင်းတယ်ဆိုပြီး အများကြီး မစားနဲ့ဦးနော်၊
တော်ကြာ ရင်ပြည့် ရင်ကယ်ပြီး စာမရေးနိုင်ဘူး ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟုသတိပေးကာ လက်မှာပတ်ထားသော နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“ဟင်...နောက်ကျနေပြီ ရထားလာတော့မယ်၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်...
မစ္စတာရော်နီက ဒီနေ့ လပတ်စာရင်းတွေ အပြီးပေးရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်”

ဟုပြောပြီး ခြံထဲမှ ကမန်းကတန်း ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ခြံထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာကျော်ခေါင်ဆိုသော အမည်ဖြင့်
လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ စာအုပ်များ ရေးသားနေသူ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ချောမောလှပသော မိန်းမသည် သူ၏ ဇနီးမယား ဖြစ်ပြီး ရုံးကုမ္ပဏီ၌

အရောင်းစာရေးမ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေလေ၏။

သူတို့လင်မယား လက်ထပ်ပြီး ငါးနှစ် တိုင်အောင် ကလေးမရသေးရုံမက နှစ်ဖက် မိဘ ဆွေမျိုးများလည်း မရှိတော့ သဖြင့် မိသားစု ဘဝသည် အထီးကျန် ဆန်သလိုရှိ၏။

ကျော်ခေါင်သည် မိသားစု ဘဝကို စဉ်းစားရင်း အတိတ်ကာလကို သတိရသွားလေ၏။

သူ၏ ငယ်စဉ် ဘဝမှာ လွန်စွာ ဆင်းရဲနွမ်းပါး၏။ ထမင်း တစ်နပ် စားဖို့အတွက် လယ်ထဲမှာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်ခဲ့ရ၏။

မိမရှိဖမရှိ တစ်ကောင်ကြွက် အဖြစ် သူတစ်ပါး၏ အနိမ့်ခံ ဘဝဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ရ၏။

ယခုဘဝသည် ထိုစဉ်ကထက် စာရင် အများကြီးကောင်မွန်နေသေး၏။

မိမိ၏ လက်ရှိ ဘဝကို တည်တန့် ခိုင်မြဲအောင် ကြိုးစားရမည်ဟု တွေးကာ စာကို ဆက်လက်ရေးသား နေလေ၏။

*

မာလာသည် သူတို့နေသော အရပ်မှ ရိုးကုမ္ပဏီသို့ နေ့စဉ် မြို့ပတ်ရထားစီးပြီး သွားလာရ၏။

ယနေ့သူမ အလွန် နောက်ကျနေသဖြင့် ကွမ်းခြံ ဘူတာကြီးမှရိုးကုမ္ပဏီသို့ သုတ်ခြေ တင်ပြီးသွားရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘူတာ ဘက်သို့ ကူးလာသော လန်ချားကို မြင်သဖြင့် တားဆီးရန် ပြင်လိုက်စဉ် တစ်ဘက်လမ်းပေါ်မှ ဖို့ဒ်ကားသည် မာလာ အရှေ့သို့

ရုတ်တရက်ချိုးကွေ့လိုက်ရာ မာလာထိတ်လန့်ပြီး မြေပေါ်သို့
ထိုင်လျက်သားလဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါဖိုဒုံကားပေါ်မှ လူသည် ကားကို ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းလာပြီး

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဘာဖြစ်သွားသလဲ ပြောပါ လိုအပ်ရင် ကျုပ်
ဆေးလိုက်ကု ပေးပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုသူ၏ မျက်နှာမှာ ယောက်ျားပီသပြီးဆွဲဆောင်အားကောင်းလှ၏။

မာလာသည် ထိုသူကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်း လိုက်ကာ

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်မ ဘာသာ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုင်နေရာမှ လူးလဲ ထလေ၏။

သို့သော် သူမ၏ ညာခြေထောက် နာကျင်နေပြီး

လမ်းအလျှောက်နိုင်သလို ဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းယိုင် သွားလေ၏။

ကားပိုင်ရှင်လူက စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် မာလာ လက်မောင်းကို
ထိမ်းကိုင်ပေးရင်း

“ခင်ဗျားခြေထောက်နာနေပြီ၊ ကျုပ်ကားနဲ့လိုက်ပို့ပါရစေ၊ ဘယ်ကို
သွားမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မာလာသည် သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ကားကို

မစီးချင်သောကြောင့်ငြင်းပယ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ခြေထောက်က
ဒဏ်ရာကြောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မက ရိုးကမ္ဘာဏီမှာ အရောင်းဝန်ထမ်း လုပ်ပါတယ် ဒါကြောင့်

ရိုးကုမ္ပဏီကိုပဲ လိုက်ပို့ပေးပါ”

ဟု ဆိုကာထိုသူ၏ ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ထိုသူသည် ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက် လိုက်ရင်း

“ရိုးကုမ္ပဏီကို မသွားခင် ခင်ဗျားရဲ့ ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်လိုက်စေချင် တယ်၊ ဒဏ်ရာက သွေးနည်းနည်း ထွက်နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မာလာက သူမ၏ ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ခြေဖမိုး တွင် ပွန်းပဲ့ပြီး သွေးများ ထွက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ခဏကြာလျှင် ကားသည် ယောက်လမ်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး တိုက်အိုကြီး တစ်လုံးရှေ့တွင် ကားကိုရပ်ကာ

“ကျုပ်က သုံးထပ်မှာ နေတယ်၊ အပေါ်ထပ်ကို လိုက်ပြီး ဆေးထည့်လိုက်ပါလား”

ဟု ပြောလေရာမာလာသည် သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက် နောက်သို့လိုက်ပြီး ဆေးထည့်ရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုအခါ လူစိမ်းက

“ကျုပ်နဲ့မည် အောင်ဒင်လို့ခေါ်တယ်၊ လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ ပါတီတွေမှာပီယာနိုတီးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင် ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ယုံကြည် စိတ်ချပါ”

ဟုပြောလေ၏။

မာလာသည် သူမ၏ ခေ့ဖုန်းမှ သွေးထွက်နေသောဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြီး ဆေးထည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူမသည် အောင်ဒင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံကြည်စွာဖြင့် တိုက်အိုကြီး၏

အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

အောင်ဒင်သည် ဟောင်းနွမ်းနေသော လှေခါးအတိုင်းရှေ့မှ
ဦးဆောင်တက်သွားလေ၏။

အပေါ်ထပ်ရှိ အောင်ဒင်၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ
အခန်းတစ်ခုလုံး ရှုပ်ပွနေပြီး အခန်း၏ အလယ်တွင်
မဟော်ဂနီရောင်စန္ဒယားကြီးတစ်လုံးသာ ခံခံထည်ထည်ရှိလေ၏။

အောင်ဒင်က အခန်း၏ ညာဘက်ကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး

“ညာဘက်က နံရံကပ်စင်မှာ

ခင်ဗျားဒဏ်ရာထည့်ဖို့ဆေးသေတ္တာရှိတယ်၊ ကျုပ်ခင်ဗျား သောက်ဖို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်
ဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မာလာသည် နံရံကပ်စင်ရှိရာသို့ သွားပြီး ဆေးသေတ္တာထဲမှ အရက်ပျံနှင့်
ဆေးကို ထုတ်ပြီး သူမ၏ ခြေဖမိုး မှ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပြီး
ပတ်တီးနှင့်ပလာစတာကို ကပ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ၏ အနီးသို့ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော
ကော်ဖီခွက်ကိုင်ပြီး အောင်ဒင် ရောက်လာ၏။

အောင်ဒင်က ကော်ဖီခွက်ကို မာလာဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ကော်ဖီ သောက်ပါဦး၊ ကျုပ်ကတော့ ကော်ဖီကို အချို့ပေါ့ပေါ့ပဲ
သောက်တတ်တယ်”

ဟုပြောလေရာမာလာသည် ရေနွေးကြမ်းကိုသာ မက်မက်
မောမောသောက်တတ်သော ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုသတိရလိုက်၏။

မာလာက အခန်းကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းထဲတွင်

မက်ဒလင်၊ဘင်ဂျီ၊တယော စသည့် တူရိယာ ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသဖြင့်

“ရှင် အခန်းမှာ တူရိယာ မျိုးစုံရှိတယ်နော်...ရှင်ဟာ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝါသနာ အတော်ကြီးပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ဒင်က ရယ်မောပြီး

“ကျုပ်ကို ဂီတရူးတစ်ယောက်မှာ တူရိယာ ပစ္စည်းတွေပဲချစ်သာတာပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောရင်း စန္ဒယားကို ဖွင့်ပြီး တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို တီးခတ်လိုက်လေ၏ ။

မာလာက အောင်ဒင် အိမ်မှ ထွက်ခွါရန် အချိန်ကျပြီဟု ယူဆကာ

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အောင်ဒင်က

“ခဏနေပါဦးဗျာ...ကျွန်တော်ပီယာနိုတီးရင် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် မနေတတ်လို့ ပါ”

ဟုဆိုပြီး သူမ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏ ။

မာလာကရုတ်တရက် ထိတ်လန့်ပြီး သူ၏ လက်မှ ရုန်းထွက်ရန်ပြင်လိုက်၏ ။

သို့သော် အောင်ဒင်၏ ညှို့ငင်အားကောင်းသော မျက်လုံးများကြောင့် ရုန်းကန်ရန် ခွန်အားမဲ့သလိုဖြစ်သွားလေ၏ ။

အောင်ဒင်၏ ဘဝသည် အထီးကျန်လှပါတကား ဟုတွေးမိပြီး ငြိမ်သက်နေမိ၏ ။

ခဏကြာလျှင် အောင်ဒင်၏ လွမ်းမောဖွယ် တေးသွား၌ မာလာ

ကိုယ်တိုင် စီးမျောသွားလေ၏။ အောင်ဒင်ကအတန်ကြာအောင်တီးခတ်ပြီးနောက်

“ဗီသိုဗင်ရဲ့ လွမ်းစရာ တေးသွားလေ၊ ဆက်ပြီး

နားထောင်ရင်ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွား လိမ့်မယ်”

ဟု တီးတိုးပြောကာ မာလာ၏ လှပသော မျက်ဝန်းများကို ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားမှာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိတယ်ဆိုတာ လှပပြီး

လုံးဝိုင်းတဲ့မျက်ဝန်းက သက်သေခံနေတယ်”

ဟုပြောလေရာ မာလာသည်ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရပြီး

အောင်ဒင်ကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်၊ အလုပ်တော်တော်နောက်ကျနေပြီ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ အနီးမှ ထွက်ခဲ့၏။

အောင်ဒင်က မာလာ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး

“နောက်တစ်ကြိမ် ကျုပ်အခန်းကိုလာပြီး ပီယာနိုနားထောင်ဖို့

ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။

မာလာက အိမ်တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အောင်ဒင်ကိုငဲ့စောင့်ကြည့်ကာ

“ကျွန်မ လာဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

ဟုပြောကာ လှေခါးထစ်များအတိုင်းဆင်းသက်ခဲ့လေ၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူမရင်ထဲတွင် တလှိုက်လှိုက်ဖိုနေ၏ ...။

မာလာသည် ရိုးကမ္မဏီသို့မသွားတော့ဘဲ ကွမ်းခြံ
ဘူတာကြီးမှတစ်ဆင့်အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ခြံတံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ခြံထဲတွင် စာဖတ်နေသော ကျော်ခေါင်က
ဇနီးဖြစ်သူကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်...မိန်းမ အစောကြီးပြန်ရောက်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟု
တအံ့တသြ မေးမြန်းလိုက်၏။

မာလာက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“ကွမ်းခြံ ဘူတာရေမှာ လန်ချား ပေါ်တက်ဖို့ပြင်ရင်း
ခြေချော်ပြီးလဲကျလို့လေ၊ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကုမ္မဏီ မသွားဖြစ်တော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ ကျော်ခေါင်က မာလာအနီးသို့ စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်
ရောက်ရှိလာပြီး ခြေဖမိုးမျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်ကာ

“ဒဏ်ရာ တော်တော်ကြီးသလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မာလာက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ခြေဖမိုးမှာ နည်းနည်းပွန်းပဲ့သွားတာပါ”

ဟုဖြေလိုက်၏။

ကျော်ခေါင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်မှာ ဆေးထည့်ခဲ့တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မာလာသည် လင်ဖြစ်သူ၏ မေးခွန်းကြောင့် ရုတ်တရက် တွေဝေသွားပြီး
အောင်ဒင် အကြောင်းကို ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေရာမှ
အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်

“ဟို...ဟို...မြို့ထဲက ဆေးတိုက်မှာ ဝင်ထည့်ခဲ့တာပါ”

ဟုဖြေလိုက်ရင်း မျက်လုံးထဲတွင် အောင်ဒင်မျက်နှာကို
မြင်ယောင်လိုက်၏။

အောင်ဒင်သည် အထီးကျန် လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်
ကရုဏာသက်ဖယ် ကောင်းလှ၏။

အထီးကျန်ဖြစ်ကြောင်းလည်း သူ့မျက်လုံးများက သက်သေပြနေ၏။

မာလာသည် အောင်ဒင် အကြောင်းကို ဆက်မတွေးလိုတော့သဖြင့်
မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က အနီးသို့ ရောက်လာပြီး မာလာ၏ တစ်ရစ်သော
ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်ကာ

“ငါ့မိန်းမ စောစော အိမ်ပြန်လာတော့လဲ တို့ နှစ်ယောက်
စောစောအတူတူနေလို့ရတာ ပေါ့”

ဟုပြောရင်းအိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

မာလာသည်ကျော်ခေါင်၏ အနောက်သို့ စိတ်မပါဘဲ လိုက်ပါသွားလေ၏
။

အိပ်ခန်းထဲတွင် လင်ဖြစ်သူ၏ ယုယပိုက်ထွေးမှုကို ခံယူနေခိုင်းမှာပင်
အောင်ဒင်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေသေး၏။

အခန်း (၂)

မာလာသည် နောက်တစ်နေ့ ရိုးကိမ္ဗူဏီသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် သူမ၏ ဆွဲခြင်းထဲတွင် ရေးလက်စ သီးချင်းစာရွက် တစ်ရွက်ကို မြင်ရသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။

အယ်ကြောင့် မိမိ၏ ဆွဲခြင်းထဲသို့ သီးချင်းစာရွက် ရောက်ရှိနေသနည်း...ထိုစာရွက်မှာ စန္ဒယား ဆရာအောင်ဒင် ၏ ပစ္စည်းပုံရ၏။

အနုပညာရှင်တစ်ယောက် အတွက် အနုပညာ ပစ္စည်းတစ်ခုသည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် အရေးပါမှာ သေချာ၏။

ထိုကြောင့် အောင်ဒင်၏ သီးချင်းစာရွက်များ ပြန်ပို့ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူမသည် အောင်ဒင်အိမ်ရှိရာယောက်လမ်းရှိ သုံးထပ် တိုက်ကြီးသို့ ဒုတိယ အကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့ပြန်၏။

မာလာသည် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့နေသော တိုက်အိုကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း သီးချင်းစာရွက်များ ပေးသင့်မပေးသင့်ချီတုံချီတုံဖြစ်နေမိ၏။

သူမသည် အကြိမ်ကြိမ်ချီတုံချီတုံ ဖြစ်ပြီးမှ အရဲစွန့်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ကာ တုန်ယင်သော လက်များဖြင့်တံခါးကိုခေါက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါအိမ်ထဲမှနေပြီး

“ဝင်လာခဲ့ပါဗျာ၊မာလာ ကျုပ်အိမ်ကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်နိုင်ပါတယ်”

ဟုသော အသံကို ကြားရသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။

မာလာက တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ရာ
ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးစာဖတ်နေသော
အောင်ဒင်ကိုတွေ့ရလေ၏။

မာလာက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“နေပါဦး ရှင်က ကျွန်မလာမယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်ကြိုသိနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အောင်ဒင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟားဟား ဒါကလွယ်ပါတယ်ဗျာ ခင်ဗျားရဲ့ဆွဲခြင်းထဲမှာ
ရေးလက်စသီချင်းစာရွက် တစ်ရွက် ပါသွားမှတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီ လာရမှာပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာလာက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ကျွန်မဆီမှာ သီချင်းစာရွက်ပါသွားတာ ရှင်သိလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အောင်ဒင်က ခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီး

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ခင်ဗျားရဲ့ဆွဲခြင်းထဲကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သီချင်းစာရွက်
ထည့်ပေးလိုက် တာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာလာက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ ဆွဲခြင်းထဲကို သီချင်းစာရွက်
ထည့်ပေးလိုက်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ဒင်က မာလာ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားကို နောက်တစ်ကြိမ်လာစေချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာလာ၏ မျက်နှာ ရဲရဲနီသွားပြီး

“ရှင်ကျွန်မကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ ကျွန်မမှာ

ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားရှိတယ်၊ ပြစ်မှားဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ဒုသနသောဖြစ်သွားမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

*

အောင်ဒင်ကရယ်မောလိုက်ပြီး

“ကြောက်စရာကြီးပါလား...ဒါပေမဲ့ လင်ယောက်ျားရှိခြင်း မရှိခြင်းက ခင်ဗျားရဲ့ ညှို့ငင်အား ကောင်းတဲ့ အလှအပတွေကို လျော့ပါးမသွားပါဘူးဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မာလာက အံ့ကို ကြိတ်ပြီး

“ဟောဒီမှာ ရှင့်ရဲ့ သီချင်းစာရွက်၊ ကျွန်မပြန်တော့မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

အောင်ဒင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ သောက်သွားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ဟုဆိုကာ မာလာအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပြီး အနီးသို့ လာပို့ပေးရင်း

“နေပါဦး ကျုပ်တို့ခင်မင်တာကြာပြီ၊ မင်းနံမည် မသိရသေးဘူး... ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မာလာသည် သက်ပြင်းချပြီး

“မာလာ”

ဟုတီးတိုးဖြေလိုက်၏။

အောင်ဒင်က

“မာလာ သိပ်လှတဲ့ နံမည်လေးပဲ မင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မာလာက စကားမတုန့်ပြန်ဘဲ ကော်ဖီကို

မူတ်သောက်နေစဉ်အောင်ဒင်က စန္ဒာယားကို ဖွင့်ပြီး ဆွတ်ပျံ
ကြည်နူးဖွယ်တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို စတင်တီးခတ်လေ၏။

မာလာသည် အောင်ဒင်၏ ညှို့စက်ကွင်းထဲသို့ ကျရောက်
နေပြီးရုန်းထွက်ရန် အလွန် ခက်ခဲနေလေ၏။

အောင်ဒင်၏ စန္ဒာယားတီးသံ ရပ်သွားမှ မာလာသည် အိမ်မင်မှ
ပြန်လည်နိုးထလာပြီး သူမ၏ လက်ကို အောင်ဒင်၏ လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်
ထားကြောင်းသိရလေ၏။

မာလာက ခွန်အားမဲ့စွာ ရုန်းကန်လိုက်ရင်း

“ကျွန်မ လက်ကို လွှတ်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်၏။

အောင်ဒင်က သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ထွင်းဖောက် မတတ် ကြည့်ကာ

“မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ပရိသတ်ပါပဲ မင်းသာ အနားမှာ
ရှိရင် ကိုယ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံးပွဲတွေကို တောင်ဖြေဖျော်ဝံပါတယ်”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်၏။

မာလာသည် အောင်ဒင်အိမ်မှ သံပတ် ပေးသော စက်ရုပ် တစ်ရုပ်ကဲ့သို့

ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရိုးကုမ္ပဏီ၏ အလုပ်ထဲတွင် စိတ်မပါတော့ဘဲ အောင်ဒင်၏ စကားများကိုသာ ကြားယောင်နေမိ၏။

“မင်းဟာကိုယ့်နှလုံးသားကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါ...မင်းသာ အနားမှာ ရှိရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံး ဂီတပွဲတွေကို ဖြေဖျော်ဝံ့ပါတယ်”

တဲ့လေ....ရှင်ဟာ တော်တော်ခက်တဲ့ လူပါပဲ....။

*

မာလာသည် ရိုးကုမ္ပဏီမှ လစာ ထုတ်ပေးသောကြောင့် ယောက်ျားဖြစ်သူ ကျော်ခေါင် အတွက် ရွှေဖလားရောင် ဘန်ကောက်လုံချည် တစ်ထည်ကို ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ကြိုးကြိုးစားစား စာရေးနေသော ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ နောက်ကျောကိုမြင်ရ၏။ မာလာသည် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ အသံ မကြားအောင် ချွတ်နင်းဝင်ရောက်သွားပြီး ကျော်ခေါင် မျက်လုံးကို လက်ဖြင့်ပိတ်လိုက်၏။

ကျော်ခေါင်ကရုတ်တရက်မျက်လုံး ပိတ်ခံရသဖြင့် မာလာ၏ လက်ချက်မှန်း ရိပ်စားမိပြီး

“ဟား...ဟား...ငါ့မိန်းမ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာသလဲ၊ စာကို အာရုံစိုက်ပြီး ရေးနေလို့ မိန်းမ ပြန်လာတာမသိလိုက်ဘူးကွာ”

ဟုပြောရင်း မာလာကို ပွေ့ဖက်ပြီး သူ၏ အရှေ့သို့ ဆွဲယူလိုက်ရာ

မာလာသည် ကျော်ခေါင် ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြုလဲကျသွားလေ၏။

ကျော်ခေါင်သည် သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်လာသော မာလာ၏ ပါးပြင်ကို နမ်းရှုံ့လိုက်ရင်း ပွေဖက်ထားလိုက်ရာ မာလာ သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

“လွှတ်ပါဦး၊ရှင့်အတွက် ကျွန်မ လက်ဆောင်ဝယ်လာခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျော်ခေါင်က ပွေဖက်ထားရာမှ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ကြည့်ကာ သဘောကျဟန်ဖြင့်

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ကိုယ့်အကြိုက် ရွှေဖလား ရောင်ပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မာလာ၏ ရင်ထဲတွင် သာယာကြည်နူးသွားလေ၏။

ကျော်ခေါင်ကမာလာ၏ ဖွံ့ထွားသော ကိုယ်လုံးကို ကြည့်လျက်

“ငါ့မိန်းမ သိပ်တော်တယ်၊ဆုချရမယ်”

ဟုဆိုပြီး မာလာကို ပွေဖက်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

မာလာက သဘောကျဟန်ဖြင့်ရယ်မောပြီး

“မလုပ်နဲ့နော်...ရေမချိုးရသေးဘူး”

ဟု ဆိုကာ ကျော်ခေါင် လက်မှ ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ

“ဆရာ ကိုကျော်ခေါင်...ဆရာ ရှိသလား”

ဟုသော အသံကိုကြားရသဖြင့် ကျော်ခေါင်က ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်ပြီး

“ဧည့်သည်လာလို့မိန်းမ သက်သာသွားတယ် မှတ်ပါ”

ဟုပြောရင်း အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ပြီးတံခါးဖွင့်လေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့တွင် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ပြီး စောင့်နေသော

မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာမှကိုဝင်းမြင့်ကို တွေ့ရ၏။ ကျော်ခေါင်က အိမ်ထဲသို့
ဖိတ်ခေါ်လိုက်သောအခါ ကိုဝင်းမြင့်က

“ဆရာရဲ့စာမူ တစ်ပုဒ်လောက်ချီးမြှင့်ပါဦး၊ သတင်းစာမှာ နေ့စဉ်
အခန်းဆက်ထည့်ချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“လောလောဆယ် ကျုပ် စာအုပ် တစ်အုပ် အပြီးသသပ်ဖို့ရှိသေးတယ်၊
ဒီစာအုပ်ပြီးရင်တော့ ပေးပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ ကိုဝင်းမြင့်က သဘောကျဟန်ဖြင့်

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်...အယ်ဒီတာကြီးက ဆရာ့ စာမူကို
သိပ်သဘောကျတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကို မရရအောင် တောင်းခိုင်းနေတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ မာလာသည် ကော်ဖီ တစ်ခွက်၊ ဖျော်ပြီး ဧည့်သည်ကို
သွားရောက် ဧည့်ခံလေ၏။

ကိုဝင်းမြင့်က မာလာ၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး

“ဆရာ့မိန်းမက အချောအလှပေဗျ၊ အပျိုးတုန်းက
အလှမယ်များဖြစ်နေမလား”

ဟုမြှောက်ပင့်ပြောဆိုလေရာ မာလာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်
ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ လာခဲ့၏။

မာလာသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲရင်း အောင်ဒင်၏
မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသဖြင့် ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း

“...သူ့ကို ငါဘာလို့ သတိရနေတာလဲ၊ သူနဲ့ငါဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ကျော်ခေါင် ရောက်လာပြီး

ရေးလက်စဇာတ်လမ်းကို ပြောပြ နေလေ၏။

မာလာသည် ကျော်ခေါင် ပြောသော ဇာတ်လမ်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲ
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရနေသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ မကျေမချမ်းဖြစ်နေမိ၏။

ခဏကြာလျှင် ကျော်ခေါင်ကမာလာမျက်နှာကိုကြည့်ကာ

“မင်း...ဘာတွေတွေ့နေသလဲ၊ ကိုယ်ဇာတ်လမ်းကို

နားမထောင်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မာလာသည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသကဲ့သို့

“ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး ကိုယ်ရယ်...နားထောင်နေပါတယ်”

ဟု မလုံမလဲ ပြောလိုက်လေ၏။

ကျော်ခေါင်က

“မင်းကို အခုတလောကြည့်ရတာ ဂူငူငိုငိုနဲ့ ဘာဖြစ်နေသလဲမသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်ကာ အနီး၌ ဝင်အိပ်လိုက်လေ၏။

မာလာသည် အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သတိရနေခြင်းကို အပြစ် တစ်ခု နယ်ခံစားရပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမချမ်းဖြစ်နေမိ၏။

*

မာလာသည် အောင်ဒင်ကို စိတ်ကူးထဲက ထုတ်ထားလိုက်ပြီး

ရိုးကုမ္ပဏီရှိအလုပ်များကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်လေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ရင်ထဲတဆင့် အနည်ထိုင်သလို
ဖြစ်သွားပြီးနေသာထိုင်သာ ရှိသွားလေ၏။

တစ်နေ့တွင် သူမ၏ အရောင်းကောင်တာသို့ လူတစ်ဦး ရောက်လာပြီး
“နက်တိုင် လေးတွေကြည့်ချင်လို့ပါ။ အင်္ဂလန် မိန့်တွေပဲပြပါ”

ဟူသောအသံကကြားရသဖြင့်မော့ကြည့်လိုက်ရာ အောင်ဒင်ကို
တွေ့ရသဖြင့် ရင်တုန် ပန်းတုန်ဖြစ်သွားလေ၏ မာလာက မျက်နှာတည်တည်
ထားပြီး

“ရှင်...ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အောင်ဒင်က ပြုံးရွှင်သာ အမူအရာဖြင့်

“မနှောင့်ယှက်ပါဘူးဗျာ...ကျုပ်တကယ် နက်တိုင် ဝယ်ချင်လို့ပါ။
အဖြူမှာအစင်းပါတဲ့ နက်တိုင်လေးပြပေးပါ”

ဟုဆိုလေရာ မာလာက နက်တိုင်ကို ထုတ်ပြလေ၏။

အောင်ဒင်က နက်တိုင်းဖိုးငွေချေလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားကိုခဏခဏ သတိရနေတဲအတွက် ကျုပ်မှာ
အပြစ်ရှိသလိုခံစားရတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့လာ တွေ့ချင်ပေမဲ့ မသင့်တော်ပါဘူးလေ ဆိုပြီး
ကိုယ့်စိတ်ကို ထိမ်းရတယ်။ အနေရခက်လိုက်တာဗျာ”

ဟုပြောရင်း အနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

မာလာသည် အောင်ဒင်၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး

“သူလည်းငါလိုပါပဲလား”

ဟုတွေးရင်း ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာသွားသလိုခံစားလိုက်ရ၏။

